

Arrest

nr. 141 648 van 24 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 4 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERKEYN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 3 oktober 2012 het Rijk binnen en diende op 5 oktober 2012 een asielaanvraag in. Op 8 augustus 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse origine en bent u afkomstig uit de Volksrepubliek China, meer bepaald uit het district Drago (Chinees Luhou). Toen u 5 jaar oud was vertrok uw moeder naar India. Uw vader hebt u nooit gekend. Als kind ging u in Tibet gedurende drie jaar naar school. U werd er slecht bekeken en uw grootvader vond het beter voor u dat u naar uw moeder in India zou gaan. Hij reisde met u samen naar Dram. Daar vond uw grootvader een smokkelaar die u naar Nepal zou brengen. U stak illegaal te voet de grens over. Na aankomst in Nepal registreerde u zich in het reception centre. Van daaruit werd u naar Dorjeeden gebracht, waar op dat moment een kalachakra plaats vond. Daarna reisde u naar uw moeder in Dharamsala. U verbleef er ongeveer 10 dagen. Dan ging u naar de Tibetan homes school in Mussoorie. U studeerde er van 10 februari 2003 tot 27 juli 2011. Nadat u de school had verlaten woonde u in Dharamsala. U huurde er een woning en studeerde er Engels. Omdat uw moeder (O.V.6.255.576), stiefvader (O.V.6.255.576) en stiefzus in België wonen wilde u eveneens naar België komen. Bovendien had u geen geld om uw verdere studies te betalen en zou u daarna toch geen werk vinden. Uw moeder probeerde u via gezinshereniging naar België te laten komen maar dat lukte niet. Daarom zocht u een smokkelaar. Op 27 september 2012 reisde u met uw eigen IC en een vals visum van Delhi naar Dubai en vervolgens naar Frankrijk. Vervolgens reisde u met de trein verder naar België. Op 5 oktober 2012 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een fotokopie van een attest van het reception centre van Nepal, een attest van het reception centre van Dharamsala, een attest van school, een fotokopie van de verblijfsvergunning van uw moeder en uw stiefvader, uw green book, uw RC en foto's.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (green book - vertaling zie gehoorverslag - en RC) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: Pema Sherab, geboren op 1 juli 1993 en geboren te Drago. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (zie gehoorverslag CGVS pp. 2, 7) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2003 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofdte aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van de politieke activiteiten van uw moeder en stiefvader een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. Na uw vlucht uit de Volksrepubliek China in 2002 heeft u tot 2012 in India verbleven. Tussen 10 februari 2003 en 27 juli 2011 studeerde u aan de Tibetan home school in Mussoorie. Daarna woonde u tot aan uw vertrek in Dharamsala. U volgde er Engelse les. U hebt nooit gewerkt in India.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook

Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen en neergelegde documenten dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke RC.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelt het CGVS het volgende vast. Ten eerste werd u gevraagd waarom u India hebt verlaten. U verklaarde dat uw moeder, stiefvader en stiefzus in België erkend zijn als vluchteling en u wilde hen vervoegen (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Deze reden is geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verder verklaarde u dat het te duur is om te studeren in India en zelfs al zou u uw studies afmaken, u geen werk zal vinden (zie gehoorverslag CGVS p. 5). U bent tot uw 18 jaar naar school gegaan en hebt dus een degelijke opleiding achter de rug. Uw verklaring dat u geen werk zou vinden is een blote bewering die u nergens op stoelt. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat Tibetanen in India in heel wat economische sectoren actief zijn. Er is dus geen enkele reden waarom u geen werk zou kunnen vinden. Ten tweede werd u gevraagd waarom u niet zou kunnen terugkeren naar India. U verklaarde dat er niemand is die voor u kan zorgen, dat u daar geen familie meer hebt en dat u daar een moeilijk leven zou hebben (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Gezien u 20 jaar bent moet u in staat zijn om er perfect op eigen benen te kunnen staan en er een leven te kunnen opbouwen. U haalde geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC.

U verklaarde dat u met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde. Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen. Wat betreft de door u neergelegde documenten, zijnde een fotokopie van een attest van het reception centre van Nepal, een attest van het reception centre van Dharamsala, een attest van school, een fotokopie van de verblijfsvergunning van uw moeder en uw stiefvader, uw green book, uw RC en foto's, merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Ze kunnen hooguit als een begin van bewijs inzake uw identiteit gelden, hetgeen het CGVS hier ook niet betwist.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Ten slotte wijst het CGVS er nog op dat uw moeder (O.V.6.255.576) het statuut van Vluchteling werd toegekend in het jaar 2011 nadat ze in het jaar 2009 asiel had aangevraagd. Deze beslissing staat echter los van uw asielaanvraag. Het CGVS dient immers elk dossier individueel te beoordelen zoals hierboven in de beslissing blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India.“

1.3. Stukken

1.3.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende documenten:

3. Caritas, Vluchtschrift, maart 2012, www.caritas-int.be;
4. Federal Office for migration, The Tibetan Community in India, 30 juni 2013, te consulteren op <http://www.ejpd.admin.ch/content/dam/data/migration/laenderinformationen/herkunftslanderinformation/en/asien-nahost/ind/IND-ber-tibetan-community-e.pdf>;
5. Organisation Suisse d'aide aux réfugiés, «Chine/Inde : situation des réfugiés tibétains en Inde », reinseignement de l'analyse-pays de l'Osar, 9 september 2013, te consulteren op [http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde](http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde;);;
6. EHRM, YD t. Zwitserland, 30 maart 2013, n° 23273/13;
7. EHRM, DC t. Zwitserland, 22 januari 2013, n° 7267/13;
8. H. Knox Thames, India's failure to adequately protect refugees, <http://www.wcl.american.edu/hrbrief/v7i1/india.htm>;
9. Vancouver Courier, Tibetan refugees seek better life in Vancouver, 2 januari 2014, te consulteren op <http://www.vancourier.com/tibetan-refugees-seek-better-life-in-vancouver-1.776792>;
10. The times of India, "Tibetans struggling to find another exile home in exile", te consulteren op http://articles.timesofindia.indiatimes.com/2013-10-07/india/42793100_1_tibetans-mcleodganj-exile;
11. US Congressional-Executive Commission on China: Annual Report 2013 dd. 10 oktober 2013, te consulteren op <http://www.cecc.gov/sites/chinacommission.house.gov/files/AR13DJ.PDF>;
12. Freedom House, Freedom in the world: Tibet, 2010, <http://www.freedomhouse.org/report/freedom-world/2011/tibet>;
13. "Chinese Crackdown on Tibetan Buddhism: A report published for the People's Republic of China's second Universal Periodic Review", Fidh, the international campaign for Tibet (ICT), September 2013, te consulteren op <http://fidh.org/IMG/pdf/en-report-tibet-4.pdf>;
14. "They Say We Should be Grateful" Mass Rehousing and Relocation Programs in Tibetan Areas of China", Human Rights Watch, juni 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/1476_1372338871_tibet0613webwcover-0.pdf;
15. "2012 International Religious Freedom Report – Tibet", US Department of State, 20 mei 2013, toegankelijk op 21 oktober 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/247442/357657_en.html;
16. "China: country of origin information (COI) Report", UK Home Office, 24 augustus 2011;
17. "Wave of arrests contributes to Tibet's growing isolation", Reporters Sans Frontières, 16 oktober 2013;
18. "More Attention to Tibet Needed", Asian Fortune, 6 mei 2013;
19. "Destination Delhi: A review of the implementation of UNHCR's urban refugee policy in India's capital city, UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), 13 augustus 2013, PDES/2013/09;
20. "Tibetan Refugees in India: declining sympathies, diminishing rights", Human Rights Features (voice of the Asia Pacific Human Rights Network), 30 april 2008, toegankelijk op 15 januari 2014;

21. "Tibet's stateless nationals II: Tibetan Refugees in India", Tibet Justice Center, september 2011;
22. « Commentaires du Haut Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés relatifs aux : projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers (ci – après « projet de loi monocaméral » et – projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, et modifiant la loi du 27 décembre 2006 portant des dispositions diverses (ci – après « projet de loi bicaméral »), UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), 29 januari 2013, toegankelijk 15 januari 2014, p. 19, § 66 ;
23. "Improving asylum procedures: comparative analysis and recommendations for law and practice", UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), maart 2010, toegankelijk op 15 januari 2014;
24. "UNHCR Note on the Principle of Non – Refoulement", UNHCR, november 1997, toegankelijk op 16 januari 2014;
25. FFMR, "The Tibetan Community in India and Nepal", 29 augustus 2012;
26. North Gazette, "Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet", 22 februari 2013, te consulteren op <http://northgazette.com/news/2013/02/22/tibetan-appeals-to-home-ministry-to-stop-deportation-to-china-occupied-tibet/>;
27. Free Tibet, "Indian Government bows to Chinese Pressure", 17 november 2006;
28. « L'Inde secouée par un débat inédit sur le racisme dans la société », Le Monde, 8 februari 2014 ;
29. Verklaring van de heer Pat Demaret;
30. Verklaring die mee werd ondertekend door de ambassade;
31. Times of India, "Protest against death of Arunachal student", 1 februari 2014 te consulteren op <http://timesofindia.indiatimes.com/city/delhi/Delhi-Protest-against-death-of-Arunachal-student/articleshow/29704983.cms?referral=PM>;
32. Echo of Arunachal, "Aapsu urges caution against refugees wrongdoing", 18 november 2013;
33. IRB, chapitre 10 clause d'exclusion, 28 februari 2014 ;
34. Brief Europees Hof voor de Rechten van de Mens dd. 4 april 2014;
35. "Is Dharamshala safe for Tibetans?", Mila Rangzen, 12 juni 2014, te consulteren op www.tibettelegraph.com;
36. De Redactie, "volt reporters vliegen naar Londen met andermans identiteit", 6 november 2013, te consulteren op <http://www.deredactie.be/cm/vrtnieuws/binnenland/1.1772468>;

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker steunt zijn eerste middel op de *"Schending van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet; Schending van het beginsel van rechtszekerheid; Schending van het gelijkheidsbeginsel; Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel; Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"*. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan *"van artikel 3 E.V.R.M.; Schending van het non - refoulement beginsel; Schending van artikel 33 (1) van de Conventie van Genève betreffende het statuut van vluchtelingen van 28 juli 1951; Schending van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing van 10 december 1984"*. In een derde middel beroept verzoeker zich op de *"artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"*. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van *"artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/ EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiäre*

bescherming); Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering; Schending van artikel 3 E.V.R.M.”.

2.3. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, dat de rechtzoekende moet kunnen uitmaken welke gevolgen een bepaalde handeling naar redelijkheid zal hebben en dat de overheid niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken van de beleidslijnen die zij bij de toepassing van de reglementering aanhoudt (RvS 4 oktober 2004, nr. 135.661). Verzoeker toont geenszins aan dat voormelde beginselen geschonden zouden zijn.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. De Raad benadrukt dat *in casu* geen verwijderingsmaatregel wordt aangevochten. Waar artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). De schending van artikel 3 van het EVRM, moet gelet op de aard van de bestreden beslissing, bijgevolg niet afzonderlijk worden beoordeeld.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst.

3.2. Verzoeker is van Tibetaanse origine en stelt geboren te zijn op 1 juli 1993 in Luhou, Kandze, Volksrepubliek China (VRC). Verzoeker verklaart in *“ik denk dat het in de winter was”* 2002 (gehoor p. 2), dus rond zijn negen jaar, Tibet te hebben verlaten. Verzoeker stelt geen familie meer in Tibet te hebben. Verzoeker weet dat een hukou een *“huishoudensregister van de familie is”* doch weet niet waarvoor het gebruikt wordt (gehoor p. 6). Verzoeker legt beperkte doch aannemelijke verklaringen af over Tibet (gehoor p. 2, p. 6-7). Aldus kan aangenomen worden dat verzoeker de Chinese nationaliteit geniet en van Tibetaanse herkomst is.

3.3. Verzoeker voert het beginsel van de eenheid van gezin aan. Vooreerst dient te worden benadrukt dat elke asielaanvraag individueel wordt behandeld. Bovendien kan uit de aan het administratief dossier toegevoegde documenten blijken dat verzoekers beweerde moeder verklaarde dat haar zoon geboren is op 1 juli 1991 terwijl verzoeker zelf volhoudt geboren te zijn op 1 juli 1993. Evenmin brengt verzoeker in onderhavige procedure documenten of andere bewijsmiddelen bij waaruit hun band zou kunnen blijken. Niet in het minst kan worden vastgesteld dat verzoeker geen vervolging aanhaalt omwille van zijn verwantschap met zijn beweerde moeder. Ten slotte kan nog worden toegevoegd dat zijn moeder reeds

in 2009 naar België is gekomen (CGVS-gehoor p. 7) en verzoeker sedert 5 jaar geen gezin vormt met deze vrouw.

3.4. Verzoekende partij brengt een origineel Green Book en attesten van het Reception Centre Dharamsala en Kathmandu (kopie) bij. Aldus kan blijken dat de Tibetaanse autoriteiten in ballingschap verzoeker als Tibetaan, geboren te Tibet, beschouwen.

3.5. Noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift brengt informatie aan waaruit kan aangenomen worden dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming. Immers uit de informatie die werd aangebracht kan blijken dat in het bijzonder voor Tibetaanse nonnen en monniken en politieke activisten de mensenrechtensituatie in Tibet kan verontrusten, doch er wordt niet aangetoond dat elke Tibetaan louter omwille van zijn Tibetaanse etnie en Boeddhistische geloof vervolgd wordt of zal worden door de Chinese autoriteiten.

Verzoeker verklaart in *“ik denk dat het in de winter was”* 2002, dus rond zijn negen jaar, Tibet te hebben verlaten omdat zijn moeder reeds eerder naar India was gegaan omdat *“mijn moeder en stiefvader vluchtten uit Tibet omwille van politieke activiteiten”* (gehoor p. 6) en *“omdat ze mij niet goed bekeken zei mijn grootvader dat het beter was om naar India te gaan. Hij bracht mij naar mijn moeder”* (gehoor p. 4). Indien verzoeker China heeft verlaten omwille van persoonlijke redenen kan niet worden uitgesloten dat hij thans wel in negatieve belangstelling van de Chinese autoriteiten kan komen te staan.

3.6. Verzoeker betwist geenszins dat hij zijn gewoonlijk verblijf heeft in India waar hij volgens zijn verklaringen op het CGVS sedert 2002 verblijft. *In casu* kan dan ook gesteld worden dat, in zoverre verzoeker volhoudt in China vervolging te vrezen, gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, India het eerste land van asiel is.

3.7. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“1. Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten. 2. Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”*

3.8. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een ‘reële bescherming’ geniet.

3.9. Reële bescherming omvat meerdere componenten die cumulatief moeten vervuld worden. Aldus moet de asielzoeker over een daadwerkelijke verblijfsstatus beschikken in het eerste land van asiel die minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat, en tevens moet de terugkeermogelijkheid naar het eerste asielland reëel zijn. Voorts dient ten opzichte van verzoekende partij het beginsel van non-refoulement nageleefd te worden in het eerste land van asiel. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.10. Verzoekende partij meent echter dat er reden is om volgende prejudiciële vraag te richten tot het Europees Hof van Justitie inzake *“de term “voldoende bescherming” zoals gestipuleerd in art. 26 van de richtlijn 2005/85/EG”* die als volgt luidt *“kan de toepassing die gemaakt wordt van het begrip reële bescherming overeenkomstig de Belgische nationale wet waarbij in art. 48/5 § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen art. 26 en art. 27 van de richtlijn 2005/85/EG gedeeltelijk werd omgezet en waarbij geoordeeld wordt dat een tijdelijk verblijfsrecht dat wordt verleend aan Tibetanen die in Tibet (China) zijn geboren, doch gevlucht naar India, onder het begrip “reële bescherming” valt, rekening houdende met*

het feit dat deze praktijk niet in de Indiase wetgeving verankerd ligt maar louter afhankelijk is van de instructies van de zittende Indiase wetgeving onder het begrip van de “voldoende bescherming” vallen?” “Is de omzetting van art. 26 en art. 27 van de richtlijn 2005/85/EG in de Belgische wetgeving in de vorm van art. 48/5, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen conform art. 26 en art. 27 van de richtlijn 2005/85/EG nu art. 26 en art. 27 van de richtlijn 2005/85/EG de mogelijkheid geeft rekening te kunnen houden met het element of de vluchtelingenstatus kan verkregen worden in het land waar men beschouwd wordt beroep te kunnen doen op bescherming daar waar art. 48/5 § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dit niet toelaat.”

3.11. Overweging 43 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn) stelt: *“De lidstaten moeten alle verzoeken onderzoeken op de inhoud, met andere woorden beoordelen of de betrokken verzoeker al dan niet in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU, behoudens andere bepalingen in onderhavige richtlijn, met name indien redelijkerwijs kan worden aangenomen dat een ander land het onderzoek zal doen of voldoende bescherming zal verlenen. De lidstaten dienen met name niet te worden verplicht de inhoud van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen indien een eerste land van asiel de verzoeker de vluchtelingenstatus of anderszins voldoende bescherming heeft verleend en indien de verzoeker opnieuw in dat land zal worden toegelaten.”*

3.12. Artikel 33 van de Procedurerichtlijn stelt onder “Niet-ontvankelijke verzoeken”:

“1. Naast de gevallen waarin een verzoek niet in behandeling wordt genomen overeenkomstig Verordening (EU) nr. 604/2013, zijn de lidstaten niet verplicht te onderzoeken of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU, indien een verzoek krachtens dit artikel niet-ontvankelijk wordt geacht. De lidstaten kunnen een verzoek om internationale bescherming alleen als niet-ontvankelijk beschouwen wanneer:

1. (...)

2. b) een land dat geen lidstaat is, ingevolge artikel 35 voor de verzoeker als eerste land van asiel wordt beschouwd;

3. (...).”

Artikel 35 van de Procedurerichtlijn (verzoekende partij verwijst steeds naar het oud artikel 26 van de Procedurerichtlijn 2005/85/EG) bepaalt inzake “Het begrip „eerste land van asiel” een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel voor een bepaalde verzoeker wanneer: *de verzoeker in dat land is erkend als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins voldoende bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Bij de toepassing van het begrip „eerste land van asiel” op de bijzondere omstandigheden van een verzoeker kunnen de lidstaten rekening houden met artikel 38, lid 1. De verzoeker mag de toepassing van het begrip „eerste land van asiel” op zijn bijzondere omstandigheden aanvechten.”*

3.13. Daargelaten de discussie over de ‘voldoende’ in de zin van artikel 35 van de Procedurerichtlijn versus ‘reële’ bescherming in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan worden vastgesteld dat de asielaanvraag van verzoekende partij wel ten gronde werd onderzocht, zoals bepaald is in artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet en er vastgesteld werd dat verzoekende partij in India niet wordt vervolgd in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet voorziet in 2 situaties, met name wanneer *“de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten”*. Nergens kan blijken dat verzoekende partij in het eerste land van asiel de vluchtelingenstatus moet zijn toegekend zoals het verzoekschrift lijkt te veronderstellen, wel dat in geval geen vluchtelingenstatus werd toegekend, een reële bescherming voorhanden is. De term “reëel” (wezenlijk, effectief) stelt duidelijk hogere eisen bij de beoordeling dan het woord “voldoende” (adequaat). Zoals onder zal blijken zijn er geen redenen tot het stellen van een

prejudiciële vraag aan het Europese Hof van Justitie nu er geen twijfel kan bestaan dat verzoeker geniet van een reële bescherming in India.

3.14. Immers verzoeker kon in India vanaf 2002 ongemoeid en veilig verblijven en studeren. Verzoeker wordt door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaan beschouwd (Green Book).

4. Verzoekende partij betwist echter dat India in de praktijk een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie en dat een reële bescherming geboden wordt aan Tibetanen in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet.

4.1. Echter uit het administratief dossier kan blijken dat India voor de Tibetanen specifieke maatregelen treft. De "COI Focus" "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een RC beschikken en *"In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt"*. Uit deze landeninformatie bij het administratief dossier blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoeker er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies ("Information Pertaining Tibetan Nationals"). Aldus kan er evenmin gesteld worden dat er geheel geen rechtszekerheid heerst.

4.2. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (Information Pertaining Tibetan Nationals) correct worden toegepast, dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "long term staying Tibetans" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt. Ook de New Tibetan Arrivals die met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India zijn binnengekomen, krijgen zowel volgens de SP (Police) van Kangra als de Tibetaanse overheid, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een "Long Term Stay RC". Er zijn bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd.

4.3. Verzoeker blijft bij louter theoretische beweringen dat Tibetanen geen recht kunnen claimen op een RC terwijl duidelijk kan blijken dat in de praktijk (quasi) alle Tibetanen over een RC beschikken en dat geen arbitraire of onterechte weigeringen vastgesteld zijn. De door verzoeker aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben. Verzoeker bezit een RC, uitgegeven op 6 januari 2010 en jaarlijks verlengd tot 6 januari 2013, waarop tevens een *leave permit* werd aangebracht tot 26 november 2012. Verzoeker kon tevens op basis van deze RC een IC verkrijgen. Hieruit kan blijken dat verzoeker een legaal en continu verlengd verblijfsrecht genoot in India en dat hij tevens het land legaal heeft verlaten. Verzoeker verklaart geen problemen inzake de verkrijging of verlenging van zijn RC. Waar verzoeker thans lijkt te beweren dat hij dienaangaande problemen zal ondervinden, kan dit voorgaande vaststellingen niet wijzigen te meer gezien de objectieve informatie aangaande het Indische beleid inzake Tibetanen. Verzoeker beperkt zich in deze tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen en het formuleren van loutere beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

4.4. Verzoeker kan aldus evenmin overtuigen dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is of afhankelijk is van de "goodwill van de regering". Immers de beperkte geldigheidsduur is niet relevant nu de mogelijkheid wordt geboden dit stelselmatig te verlengen. Dat hierbij mogelijks praktische, maar geen onoverkomelijke moeilijkheden kunnen optreden, doet hier niet van af nu kan blijken dat elke Tibetaan geldige verblijfsdocumenten kan verkrijgen in India. Dat dit beleid afhankelijk is van de zittende regering, is een bewering die zowel strijdig is met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met de eigen verklaringen van verzoekende partij en de voorbije realiteit.

Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizend volgers al sedert midden vorige eeuw gevestigd in India. Verzoekende partij toont evenmin aan waarom er thans na meer dan een halve eeuw veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. Verzoeker blijft dan ook bij louter theoretische beweringen. Ten slotte kan nog toegevoegd worden dat eenvoudige administratieve voorwaarden bij het verkeer van personen op zich niet als bewegingsbelemmerende maatregelen worden beschouwd, laat staan vervolging.

4.5. Verzoeker wordt niet vervolgd door de Indiase overheid. Verzoeker kon in India ongemoeid wonen en studeren. Verzoeker verklaart dat studeren in India duur is en dat hij geen werk zal vinden, doch hieruit kan geen persoonlijke noch een actuele discriminatie, laat staan vluchtelingenrechtelijke vervolging blijken; integendeel uit verzoekers verklaringen kan blijken dat hij van februari 2003 tot 29 juli 2011 kon studeren en kan evenmin blijken dat hij ooit werk gezocht heeft (gehoor p. 4-5). Waar verzoeker thans nog wijst op het verlies van gronden en huizen, stelt de Raad vast dat dit nieuwe elementen zijn waarvan niet wordt verklaard waarom dit belangrijk is, noch wordt aangetoond waarom dit in casu tot een nood aan bescherming moet leiden. Verzoeker is manifest niet vertrokken uit India uit nood aan bescherming noch kan blijken dat hij niet terug kan omwille van een vrees voor vervolging in de zin van het artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

4.6. De argumenten van verzoeker inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*", blijkt dat de Indische Supreme Court het beginsel van non-refoulement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Waar verzoeker nog wijst op de zin "*Tibetanen zouden de jure kunnen gedeporteerd worden naar China maar dit gebeurt niet de facto*", is deze zin foutief in het licht van de daaraan voorafgaande paragrafen. Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet.

4.6.1. Voorts kan uit onderzoek van talrijke rapporten en uit de gesprekken met diverse partners in India niet blijken dat er op dit punt grond is voor ongerustheid bij de Tibetanen. De "COI Focus" "CHINA/INDIA" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*", vermeldt dat "*Onafhankelijk van elkaar hebben gesprekspartners tijdens de Cedocamissie bevestigd dat Tibetanen in India geen enkel risico lopen om naar China te worden gedeporteerd. [gesprek met bevoegde Indiase autoriteiten en Indiaas advocaat die jarenlang Tibetanen bijstaat]*" en "*Ook in de geraadpleegde literatuur kon er geen concrete informatie gevonden worden over een effectief geval van refoulement sinds het ontstaan van de Tibetaanse gemeenschap in ballingschap. Alleen het CTA Department of Security was op de hoogte van veroordeelde criminelen die in het verleden uit India gedeporteerd werden. Maar, wanneer dit in recente jaren is voorgevallen, zouden deze personen de facto alleen maar naar de grens gebracht zijn en "gevraagd zijn om over te steken" [gesprek met een vertegenwoordiger van het CTA Security Department]. Ook de SP (Police) van Kangra heeft verklaard dat deportaties weliswaar als afschrikkingsmiddel worden gebruikt maar hij onderlijnde hierbij dat Tibetanen de facto nooit verplicht worden om India te verlaten. Men zou ze achterlaten in een grensgebied of buiten de grenzen van een district. Volgens een rapport van het US State Department vonden er in 2012 geen refoulements plaats van vluchtelingen.*" Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen dan is een dergelijk drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekende partij aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoeker in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden.

4.6.2. Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat de bijgevoegde documenten "questions" betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in de COI's vervatte informatie verwijst. Indien het principe van een verbod van directe en indirecte non-refoulement een bijzonder belangrijk rechtsprincipe is, dan kan *in casu* niet blijken dat er een risico op een schending van artikel 33 Vluchtelingenverdrag voorligt. Daar waar verzoeker een internetbericht "*Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China*"

occupied Tibet“ toevoegt, kan hieruit niet blijken dat de betrokkene ook effectief overhandigd werd aan de Chinese autoriteiten, enkel dat hij veroordeeld werd tot deportatie na het uitzitten van zijn gevangenisstraf. Verzoeker kan daarbij bezwaarlijk zijn situatie vergelijken met deze van veroordeelde criminelen. Aangaande de geciteerde rechtspraak van de Raad, gaat verzoeker er eveneens aan voorbij dat, en nog daargelaten de vraag of de zaken vergelijkbaar zijn, de rechtspraak van de Raad geen precedentenwerking heeft. De Canadese rechtspraak (Choezom, Tendzin c. M.C.I. (C.F., IMM-1420-04), von Finckenstein, 30 septembre 2004; 2004 CF 1329) is in deze zin irrelevant nu deze Tibetaanse zaak steunt op beperkte, onvolledige en evenmin recente landeninformatie en de aangehaalde zaak reeds dateert van 30 september 2004 wat bezwaarlijk actueel is. Verzoeker blijft dan ook bij louter theoretische beweringen.

4.7. Het staat verzoeker vrij de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te betwisten, doch het volstaat hierbij geenszins deze louter te ontkennen of tegen te spreken; verzoeker dient in deze zelf objectieve informatie aan te dragen die vermag de gegevens, analyses en conclusies uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te weerleggen. Verzoekers loutere bewering *“Zij [Tibetanen] worden als specifieke groep op basis van hun ras constant gevisieerd en blootgesteld aan schade”*, wordt niet geadstrueerd middels objectieve informatie; derhalve blijft dit een boutte bewering die niet vermag de objectieve informatie te weerleggen. Daarenboven kunnen eenvoudige administratieve voorwaarden bij het verkeer van personen – die niet worden aangetoond – op zich niet als bewegingsbelemmerende maatregelen worden beschouwd.

4.8. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Verzoekers asielaanvraag ten opzichte van India is manifest ongegrond.

4.9. Inzake de terugkeer van Tibetanen naar India blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie *“COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”, dat “Tibetanen die met hun IC naar India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde No Objection to Return to India (NORI) stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR. (...) Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indische diplomatieke post van zijn verblijf land een re-entry visa bekomen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder NORI stempel.”*. Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen.

Tevens blijkt dat *“Niemand van de Tibetanen met wie Cedoca gesproken heeft noemde problemen bij het aanvragen van terugkeervisa voor de IC's bij de Indiase ambassades. In een e-mail aan Cedoca van februari 2014 verklaarde de Indiase ambassade in Brussel hierover dat alle Tibetanen die beschikken over een yellow book en een NORI-stempel inderdaad gerechtigd zijn om terug te keren naar India. Of de IC-houders India al dan niet verlaten hebben met de yellow book neemt de ambassade bij het faciliteren van hun terugreis naar India niet eens in beschouwing. Voor Tibetanen in het buitenland van wie de IC verloren, gestolen of beschadigd is, staat een richtlijn vermeld op pagina 36 van het IC-boekje. Zij moeten dit onmiddellijk laten weten aan de dichtstbijzijnde (Indiase) diplomatieke missiepost. Aansluitend staat op dezelfde plaats in de IC-boekjes ook vermeld dat een duplicaat uitgereikt kan worden “na uitgebreide onderzoeksdaden”. De CTA heeft op 30 september 2009 een onderhoud gehad met het hoofd van de Indiase paspoortdienst over de mogelijkheden om ook in het buitenland een nieuw IC-boekje te bekomen. Op 3 oktober 2009 heeft de CTA hierover een circulaire verspreid ter attentie van aan “alle IC-houders”. Volgens deze circulaire zouden de Indiase missies in het buitenland voortaan nieuwe IC-boekjes kunnen uitreiken voor IC-houders van wie de IC-pagina's volgestempeld waren of voor IC-houders die hun IC verloren hadden. Wel is het, volgens de circulaire, zo dat enkel IC's die geldig zijn vervangen zouden kunnen worden. Vernieuwing van de IC in het buitenland zou dan weer onmogelijk zijn. Wie zijn IC wilde verlengen diende dus, nog steeds volgens de circulaire, hiervoor tijdig*

terug te keren naar New Delhi. De Indiase ambassade in Brussel heeft in een e-mail van februari 2014 aan Cedoca verklaard dat Tibetanen van wie de IC verloren is gegaan zich inderdaad tot de ambassade kunnen wenden voor een her-uitreiking (duplicaat) van hun IC-boekje. Alvorens ze een nieuwe IC uitreiken zou de ambassade de Tibetanen wel eerst onderwerpen aan de "normale procedures waaronder een identiteitscontrole". Een her-uitreiking zou, volgens de e-mail, ook enkel mogelijk zijn "in zoverre de aanvrager niet het staatsburgerschap van een ander land heeft aangenomen".. Aldus kan worden vastgesteld dat duplicaten van IC's effectief worden uitgereikt, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek, en dit ook door de Indiase ambassade in Brussel.

4.10. Dat verzoeker zijn IC heeft afgegeven aan de smokkelaar, kan niet overtuigen gezien niet wordt toegelicht waarom verzoeker een gedeelte van zijn eigen authentieke identiteitsdocumenten zou weggeven. Voorts kan evenmin worden ingezien waarom verzoeker 800 000 of 900 000 Indische roepies (gehoor p. 6) voor zijn reis zou betalen, indien hij middels zijn IC op legale wijze heeft gereisd. Zelfs indien per loutere hypothese de inschakeling van een smokkelaar/tussenpersoon nodig is voor het verkrijgen van een visum, dan nog verklaart dit niet waarom verzoeker zijn IC nadien zou hebben weggegeven. Evenmin kan uit de vaststelling dat twee reporters hun identiteitskaart ter hoogte van de paspoortcontrole hebben gewisseld op een gezamenlijk geboekte en ingecheckte intra-Europese vlucht, enige conclusie worden afgeleid naar de vaststelling dat verzoeker beweerdelijk als Tibetaanse met een (ver)vals(t) visum in zijn IC intercontinentaal naar Europa is gereisd. Aldus zijn er wel degelijk gemotiveerde redenen waarom er ernstig kan worden getwijfeld aan de bewering dat verzoeker zijn IC aan de smokkelaar zou hebben gegeven. Verzoeker adstrueert verder op geen enkele wijze zijn voorgehouden reisweg terwijl zij, aangezien hij met het vliegtuig reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht en waar en wanneer zij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen, maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Aldus zijn er wel degelijk gemotiveerde redenen waarom er ernstig kan worden getwijfeld aan de bewering dat verzoeker zijn IC vrijwillig aan de smokkelaar zou hebben terug gegeven. Verzoeker faalt aldus in zijn medewerkingsplicht. Dat verzoeker geen enkele reden heeft om zijn IC te verbergen, kan niet blijken gezien hij het ontbreken hiervan inroept om zijn terugkeer aan te vechten, laat staan dat uit deze loutere bewering kan worden afgeleid dat hij de waarheid spreekt. Verzoeker beperkt zich dan ook tot het volharden in zijn verklaringen, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het formuleren van loutere beweringen, maar laat na concrete en geobjectiverde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

4.11. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker niet naar de Indische ambassade is gegaan om een duplicaat van zijn IC te bekomen (gehoor p. 5), wat hem ten eerste kan worden aangerekend. Voor zover verzoeker inderdaad niet langer een geldige IC bezit - wat niet is aangetoond - kan evenmin overtuigen dat hij onmogelijk een nieuw document of een duplicaat kan krijgen. Integendeel uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier blijkt dat de CTA in India de Tibetanen daadwerkelijk bijstaan bij het verkrijgen van reis- en verblijfsdocumenten en de Indiase autoriteiten jaarlijks 5000 nieuwe IC's uitreiken ("CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India"). Verzoeker toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken.

4.12. Aldus kan vastgesteld worden dat verzoeker met zijn eigen IC dan wel met een duplicaat van zijn eigen IC zonder noemenswaardige problemen zou moeten kunnen terugkeren. *"Dat een geïndividualiseerd onderzoek noodzakelijk blijkt"* doet niets af van de mogelijkheid tot terugkeer. Verzoekers verweer *"Zoals hierboven reeds werd geargumenteed blijkt uit het administratief dossier van verweerster niet of verzoeker zich in de mogelijkheid bevindt terugkeerpapieren te verkrijgen"*, kan dan ook niet worden aanvaard nu uit de COI blijkt dat *"Alle Tibetaanse gesprekspartners hebben tijdens de Cedocamissie bevestigd dat het niet echt een probleem is om in India een IC, NORI-stempel of "exit permit" te krijgen" en bovendien dat "Alle Tibetanen met wie Cedoca gesproken heeft over hun reiservaringen met een IC hebben verklaard dat er zich geen noemenswaardige problemen voordoen om India met een IC te verlaten en om, volgens de voorschriften, vanuit het buitenland in India terug binnen te komen met diezelfde IC"*.

4.13. Verzoekers attesten van de Indiase ambassade kunnen evenmin aantonen dat verzoeker de toegang tot het Indiaas grondgebied wordt geweigerd nu deze niet verzoeker zelf betreffen maar andere

Tibetanen. De Tibetaanse personen die zich hadden aangeboden op de Indiase ambassade dienden zich voor de praktische administratieve afhandeling tot de CTA te wenden wat bezwaarlijk kan verbazen nu dit ook de wijze is waarop in India dient gehandeld te worden en uit deze stukken niet kan blijken dat deze personen over de nodige geldige Indiase identiteitsdocumenten beschikten. Verzoeker toont geenszins aan dat een ambassade aan personen die zich ongedocumenteerd aanbieden zonder meer identiteitsdocumenten moet uitreiken. Bovendien kan uit deze bijkomende stukken (stukken 29 en 30) niet blijken of hun situatie gelijklopend is met deze van verzoeker gezien zijn ongeloofwaardige en lacunaire verklaringen ter zake. Verzoeker toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard – in zoverre al van toepassing aangezien verzoeker niet aantoonde geen IC te bezitten of te kunnen bezitten – onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken.

4.14. Voorts stelt de Raad vast dat het bekomen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de Central Tibetan Administration gebeurt: *“Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommandation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India.”* Aldus kan blijken dat niet vereist is dat men over een geldige RC beschikt om na een lang verblijf in het buitenland opnieuw een RC te verkrijgen. Waar de COI nog melding maakt van de mogelijkheid voor de FRRO's om voor de teruggave van de RC de voorlegging van (een kopie van) het originele paspoort te vragen, stelt de Raad vast dat bij een legale terugkeer niets verzoeker kan verhinderen dergelijk document voor te leggen, te meer nu verzoeker niet aannemelijk maakt niet over een (duplicaat) IC te (kunnen) beschikken.

4.15. Aldus kan in hoofde van de verzoekende partij ten opzichte van India geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij niet aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.16. In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat verzoeker in India reële bescherming geniet in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet.

4.17. Verzoeker vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoonde dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, en zij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

4.18. De overige documenten en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

4.19. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK